

Arrest

nr. 186 618 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 12 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 1 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waarbij zij zich beriepen op de aandoening van eerste verzoeker.

1.2. Verzoekers dienden op 9 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 december 2011 de beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.4. Verzoekers dienden op 4 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij zij zich beriepen op de aandoening van hun minderjarig kind – derde verzoeker.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 16 april 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 19 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

K.(…), M.(…) (…)

geboren op (…) te (…)

en echtgenote:

K.(…), I.(…) (…)

geboren op (…) te (…)

en zoon:

K.(…), V.(…) (…)

geboren op (…) te (…)

nationaliteit: Oekraïne

adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden :

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te

kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Op het standaard medisch getuigschrift dd. 05.01.2012 wordt verwezen naar bijlagen dd. 28.07.2011, 20.09.2011 en 21.11.2011. Deze bijlagen kunnen echter niet mee in overweging genomen worden overeenkomstig artikel 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlagen ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

Op het standaard medisch getuigschrift dd. 05.01.2012 wordt tevens verwezen naar een bijlage dd. 30.08.2011. Deze bijlage werd echter niet opgesteld door de directie van B.S.B.O.-Wilgenduin, de school van betrokkene. We merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift, en is de erin vervatte informatie te beschouwen als declaratoir en kan deze bijlage bijgevolg niet mee in overweging genomen worden.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. In de beschikking, waarbij verzoekers werden opgeroepen voor de terechtzitting van 15 december 2016, werd aangestipt dat er toepassing zou worden gemaakt van artikel 39/68-3, §2, van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 2. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9ter terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9ter nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoot."

In casu werd immers vastgesteld dat er bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) drie beroepen hangend zijn tegen drie onderscheiden ten aanzien van verzoekers genomen beslissingen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (gekend onder de rolnummers RvV 133 665, RvV 156 623 en RvV 156 626).

2.3. De aanwezige raadsvrouw van verzoekers merkt vooreerst op dat onderhavige zaak, met rolnummer RvV 133 665, betrekking heeft op de aandoening van de minderjarige zoon van verzoekers, terwijl de zaak met rolnummer RvV 156 626 betrekking heeft op de aandoening van eerste verzoeker, waardoor de medische problematiek verschilt en zij uiteraard belang behouden bij de behandeling van de onderhavige zaak.

Vervolgens merkt de raadsvrouw op dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV 156 623 net als de onderhavige zaak betrekking heeft op de aandoening van de minderjarige zoon van verzoekers, maar dat de aangevochten beslissing in de meest recente zaak werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld dat de medische elementen reeds in een eerdere aanvraag werden ingeroepen, terwijl de beslissing in onderhavige zaak werd genomen op grond van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet. Indien enkel het laatst ingediende verzoekschrift zou worden behandeld, zou de beoordeling van de vraag of de aandoening van de minderjarige zoon al dan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet niet onderzocht kunnen worden en zou bijgevolg 'de grond van de zaak' niet langer ter discussie kunnen worden gesteld. De raadsvrouw van verzoekers besluit dat zij haar belang behoudt bij een behandeling van de onderhavige zaak.

2.4. De advocaat van de verwerende partij gedraagt zich betreffende de toepassing van artikel 39/68-3, §2, van de vreemdelingenwet naar de wijsheid van de Raad.

2.5. De Raad treedt de raadsvrouw van verzoekers bij. Het vermoeden van afstand van de eerder ingediende beroepen, zoals voorzien in artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet, geldt niet voor de onderhavige vordering.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van "(...) *de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen (...)*".

Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"(...)

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat als gevolg van het beweerd niet-levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan V.(...) lijdt, evenmin moet onderzocht worden of er een adequate behandeling bestaat in het land van herkomst;

Terwijl:

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekers dienden op 2 april 2012 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van V.(...).

Een ambtenaar-geneesheer oordeelde, inzake de aandoeningen van verzoeker, in een advies van 12 maart

2013 als volgt:

(...)

Op grond van dit advies verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 15 december 2011 onontvankelijk. In het advies van de ambtenaar-geneesheer van wordt gesteld dat de ziekte of aandoening van V.(...) geen directe bedreiging inhoudt voor diens leven, in de zin dat geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De arts-adviseur motiveert in wezen echter niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Daardoor kan niet worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In zoverre de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uit het gegeven dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van V.(...) afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, wijzen verzoekers erop dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers drie afzonderlijke situaties.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt derhalve hij evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Temeer daar uit niets blijkt dat verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte. Ook gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uit van een te beperkende interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

Het EHRM stelt het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging immers niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreigend" dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM verder het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de aandoening. (Zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20

december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Deze visie wordt daarenboven ondersteund door de Raad van State (RvSt. 19 juni 2013, Arrest nr. 223.961). De Raad stelt dat artikel 9ter Verblijfswet duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt.

-De ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in

-De ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Hierbij is de tweede mogelijkheid niet afhankelijk van de eerste. Dit blijkt duidelijk uit de tekst van de wet zelf.

De Raad stelt dat de tekst van de wet duidelijk is. Deze duidelijke wettekst kan niet beperkter geïnterpreteerd worden.

Artikel 3 EVRM is inderdaad een hogere norm dan de Verblijfswet. Het zou echter kunnen dat artikel 3 EVRM een lagere vorm van bescherming voorziet dan artikel 9ter Verblijfswet. Het EVRM bevat immers minimumnormen. Een verdragspartij mag dan natuurlijk wel een ruimere bescherming voorzien in zijn interne wetgeving. Alleen minder bescherming kan niet.

Terwijl:

2.

De interpretatie door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie is "te beperkend" en het Europees Hof voor de Rechten van de mens stelt dat het levensbedreigend karakter geenszins als absolute voorwaarde geldt. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie vertrekt dus van een verkeerde deductie (RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661); Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

In het eerder vermeld arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging.

Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn.

Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene

In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo'n beslissingen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie: RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 - RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013.

(...)"

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van de “(...) de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen (...)”. Onder “middel” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen “(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)” (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers laten na om uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande beginselen zouden worden geschonden.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.4. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en in het bijzonder artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

3.6. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 4 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dit op grond van de aandoening van hun minderjarig kind (zie punt 1.4.). Bij deze aanvraag werd een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) gevoegd op datum van 5 januari 2012, waarin melding wordt gemaakt van een “(...) ernstige spraaktaalstoornis (...)”.

3.7. In de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt verwezen naar het medische advies van de arts-adviseur van 12 maart 2013, dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en er integraal deel van uitmaakt. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“(...)

K.(...), V.(...) (...)

Mannelijk

Nationaliteit: Oekraïne

Geboren op (...)

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 04.04.2012. Uit het standaard medisch getuigschrift dd. 05/01/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige spraak-taalstoornis waarvan de oorzaak nog niet werd gevonden. Betrokkene heeft begeleiding nodig via bijzonder onderwijs en logopedische ondersteuning; Medicatie wordt niet toegediend. De taalontwikkelingsstoornis houdt geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De behandeling is veeleer pedagogisch dan medisch. Een taalontwikkelingsstoornis bij een overigens gezond kind valt niet binnen het kader van de 9ter wetgeving.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...)"

3.8. Verzoekers voeren in hun eerste en tweede middelonderdeel in wezen aan dat de arts-adviseur in zijn advies van 12 maart 2013 heeft gesteld dat de aandoening van derde verzoeker K. V. geen directe bedreiging inhoudt voor zijn leven, maar dat er niet gemotiveerd wordt omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Volgens verzoekers voorziet artikel 9ter van de vreemdelingenwet echter in drie afzonderlijke situaties die niet werden onderzocht.

3.9. In weerwil van verzoekers' beweringen vloeit uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voort om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek, waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Verzoekers lijken de concrete overwegingen uit het medische advies van de arts-adviseur uit het oog te verliezen waarbij de arts-adviseur heeft geoordeeld dat de taalspraakstoornis van K. V., het minderjarig kind van eerste verzoeker en tweede verzoekster, "(...) *niet [valt] binnen het kader van de 9ter wetgeving (...)*" en dat "(...) *de behandeling (...) veeleer pedagogisch dan medisch [is] (...)*." Aangezien de aandoening van K. V. niet onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt, diende er ook niet te worden gemotiveerd over het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Een schending in die zin van de motiveringsplicht kan dan ook niet worden weerhouden.

3.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

3.11. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Aangezien werd vastgesteld dat de problematiek van de minderjarige zoon van verzoekers niet ressorteert onder artikel 3 van het EVRM, kan deze evenmin vallen onder het striktere regime van artikel 3 van het EVRM. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat wegens het gebrek aan een verwijderingsmaatregel, een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM te dezen niet aan de orde is (*cf.* RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). De theoretische beschouwingen van verzoekers zijn dan ook weinig dienstig.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. De motiveringsplicht werd niet geschonden.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN